Ч. 186. Неділя 1 вересня (19 серпня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Моравска Рада шкільна кравва. — Женщини на унїверситетах. — Кровава бійка Гонведів з Румунами. — Подїї в Марокку. — Туреччина а Персия.

З Берна доносять: Німецка секция моравскої краєвої Ради шкільної, котра, як звістно на основі ухваленого соймом краєвим закона угодового, подїлена на дві національні секциї, відбула в четвер засїдане, на котрім уконституувала ся. Предсїдатель гофрат Саламон висказав при тім бажане, щоби дїяльність краєвої Ради шкільної і на будуче мала хосенний вплив на розвій краєвого шкільництва на Мораві. Відтак залагоджено біжучі справи. Ческа секция відбула своє конституююче засїдане ще дня 24 с. м. Зазначити потреба, що в ческій секциї ческа мова єсть урядовою як у внутрішнім крузї дїланя так і у відношеню до сторін.

При нагоді затвердженя доцентури панї др. Елїзи Ріхтер при віденьскім унїверситетї, де она викладає тепер фільософію, видав п. мінїстер віроісповідань і просьвіти окружник до всіх ректорів унїверситетів, котрим допускає ся до служби асистентскої ті женщини, котрі посїдають повну наукову клясифікацию і австрийске горожаньство державне. Допущенє до відбуваня викладів вимагає в кождім случаю згоди колеґії професорів. В подібний спосіб можуть женщини бути допущені на клїніки яко асистентки при операциях. Справу чи женщини після норм виданих для габілїтациї мужчин мають бути правильно допущені до приватних доцентур, уважає п. мінїстер за передвчасну, щоби видавати в сїм взглядї загально обовязуюче засадниче рішенє, позаяк унїверситетска наука має побіч плеканя наук за задачу образованя до стану лїкарского і учительского, отже треба вимагати від учителя повного дидактичного досьвіду, в котрім то напрямі що до женщин не розпоряджає ся ще достаточним досьвідом. То відносить ся особлино до вимагаючої специяльного дидактичного виробленя і особистої поваги науки з демонстрациями. П. мінїстер просьвіти заявляє однак, що коли якась женщина на основі уздібненя до званя наукового і на основі своїх кваліфікаций учительских відповідає всім вимогам, то габілїтациї в таких случаях не треба ставити перешкод.

В румуньскім селї Панад (Пенаде) в Семигородї (коло Карльсбурґа) прийшло було минувшої суботи межи тамошними Румунами а мадярскими гонведами до кровавої бійки, котра навіть як на угорскі відносини прибрала була величезні розміри. О бійцї тій ходили всілякі чутки, але аж тепер цїла ся подія вже вияснила ся. Річ мала ся так:

Минувшої суботи прийшли до Панади гонведи і там їх розкватировано в спокою як звичайно, а офіцирам визначено кватиру в школї. Вечером, коли в школї на подвірю варили вечерю для офіцирів і войска, увійшов на подвірє румуньский дяк Бурча і хотів запечи собі при огни люльку. То побачив капітан Якаб, прискочив до Бурчи, пхнув єго в груди і крикнув до вояків: „Викеньте того смердячого Румуна! Коли не хоче іти, то убийте єго!“ Гонведи кинули ся тодї на Бурчу, побили єго і викинули на улицю. В оборонї побитого станули другі господарі Румуни а капітан, видячи грізну поставу селян, казав затрубити на алярм. (З войскової сторони перечать тому. — *Ред.*) Тодї збіг ся цїлий відділ узброєний і колов на улици баґнетами та бив кольбами, кого лиш попало. На крик селян прибіг громадский писар Юрий Сімон і старав ся здержати вояків від проливу крови, але на дармо. Гонведи впали до хат і били там навіть вже сплячих Румунів та відгрожували ся, що всім Румунам смерть зроблять. Аж коли писар громадский побіг до підполковника і просив єго, щоби він змилував ся і заказав войску проли-

---

5)

ОПОВІДАНЯ ЗІ ВСХОДУ.

4. Капітан Канаіджа.

(Конець).

Брандер „Укушіма“ був то старий, вислужений воєнний корабель, котрого залога — як рядові так і офіцири — складала ся з півінвалїдів. І на такий корабель відкомандували Канаіджу. То було досить, щоби єму показати, що він має зробити.

Коли капітан сїв до лодки, дав приказ, щоби єго зараз завезла до брандера „Укушіми“, відтак відослав людий, що єго привезли, з приказом, щоби єго слуга Чакутаро прислив єму злагоджені річи на єго новий корабель. Коли представляв ся командантови брандера, той дивив ся довго вивіжливим оком на молодого офіцира а відтак щиро і успокоююче устиснув єму руку.

— Нинї по обідї мушу вийти на беріг — сказав комендант „Укушіми“, коли маєте там яке дїло, то можете поїхати зі мною; команду переийме другий офіцир.

Канаіджа поклонив ся з усьміхненою міною.

За годину з'явив ся Чакутаро на брандері з річами капітана.

— Злагоди ся, Чакутаро — сказав Канаіджа — нинї маємо поважну справу! Злагоди два білі покривала і скажи механїкови, інжинірови брандера, панови Сасакі, щоби прийшов до мене.

Біла краска означає в Японії жалобу. Біло убирають ся ті, що по кімсь сумують або ті, що вмирають.

Інжинїр Сасакі, старий, далекий свояк капітана Канаіджи, з'явив ся небавком опісля в каютї і оба мужчини розмавляли і радили довго з собою.

Комендант брандера обідав спільно з офіцирами. Пили шампана. Всї офіцири пили за здоровлє капітана Канаіджи, кождий з них з усьміхненим лицем, але вираз того усьміху був у кождого з них инший і у кождого з них мав нїби инше значінє. По обідї казав капітан завезти ся на беріг, зараз по тім прислав лодку назад, механїк Сасакі вибрав кількох найбільше заслужених людий з залоги корабля, Чакутарови дали якийсь пакунок і добре завинений подорожний кіш і лодка поплила знов до берега.

Около третої години по полудни скликав Канаіджа цїлу залогу на поклад; він мав на собі уніформ від паради а з боку припняв дорогоцїнний меч своїх предків. Він виступив наперед і сказав: „Мушу піти на беріг в справі, що дотикає моєї чести. Команду здаю на другого офіцира“. — Відтак устиснув тому офіцирови руку і зійшов борзенько до лодки.

Помічник керманича взяв свиставку і свиснув прошибаючим голосом. Се значило що опускає корабель якийсь комендант або якийсь „померший“.

Капітан Канаіджа подякував тому чоловікови дружним усьміхом. Лодка поплила до одного з тих многих островів, які знаходять ся на північній сторонї від Сасебо в корейскім заливі.

Вийшли на той незамешканий остров. Канаіджа вийшовши на беріг пустив ся пісковатою стежкою до облетївших майже зовсїм з листя верболозів, що численними кунками росли по майже пустім острові. Глянув на захід, де сонце лагодило ся вже до западу. Червона як кров смуга жаріла ся на вечірнім сірім овидї. Канаіджа дивив ся довго на то червоне сьвітло і здавало ся, як би хотів згадку на то вбити собі в душу на всї а всї часи. Відтак звернув ся поволи до північного всходу, в котрій сторонї лежить Токіо, а єго уста ледви слишно вишептали: „Гару!“

В сїй хвили приступив до него Сасакі: він здоймив уніформ і убрав на себе біле одінє а відтак кивнув на Канаіджу, щоби пішов за ним.

На однім місци на острові, де верболози творили нїби стїну, лежало велике біле полотно, розстелене на вохкій земли, коло полотна стояв завинений кіш, якась лавка і острий ніж; вістрє і похва ножа були обвинені білим папером. Канаіджа подав ще раз інжинірови руку а той устиснув єї кріпко і щиро. Він виймив з похви свій дорогоцїнний меч і подав єго з глубоким поклоном свому довголїтному приятелеви і товаришеви Сасакі, котрий приймив єго з таким самим поклоном.

Відтак відорвав Канаіджа медаль хоробрости з грудий, завинув єго в білий папір і подав єго Сасакови зі слїдуючими словами: „Для о Гару сан з моїм послїдним поздоровленєм“.

вати людску кров, відкликав той войско назад. Підчас той бійки убили гонведи одного господаря, якогось Чіпаря, 15 зранили тяжко а 30 легко. — З войскової сторони перечать всему і кажуть, що гонведи не атакували баґнетами анї не стріляли, лиш в бігу покалїчили людий — то нїби значить, що люди самі набивали ся на баґнети, бо стояли на улици, коли гонведи бігли! На місце сеї події з'їхала тепер войскова і цивільна комісия слїдча.

В Марокку настала повна анархія, в виду котрої події в Касаблянцї зійшли майже зовсім на другий плян. Марокко має тепер аж трох султанів. Султан Абдул Азіс сидить у Фезї і єсть не лиш зовсім безсильний, але навіть, як здає ся, невільником другого султана, Мулєя Магомеда, котрий у Фезї проголосив ся султаном. Третий султан, Мулей Гафід, має, як здає ся, найлїпші вигляди удержати ся при власти. Многі і наймогутнїйші племена признали єго своїм султаном, і він почув вже тілько власти й сили в собі, що дав ся з тим почути, що готов порозуміти ся з Европейцями і дати сатисфакцию за різню в Касаблянцї. Побіч давного махцену (правительства) єсть тепер ще й друге, котре утворив Мулей Гафід, а крім того ще й поодинокі начальники племен, на першім місци звістний Райсулї, хотіли би захопити власть в свої руки. В виду такого стану річий і положенє держав европейских стало критичне, бо не знати, з ким тепер зачинати які переговори і хто може дати відповідну запоруку за додержанє договору заключеного в Альґезірас. Здає ся, що державам не позістане нїчого, як лиш боронити Европейців, проживаючих в Марокку, позаяк в виду ситуациї в европейскій полїтицї о якійсь окупациї Марокка і єго подїлї поміж европейскі держави, не може бути й бесїди.

З Тегерану доносять, що турецке войско, котре переступило границю і заняло часть перскої землї, зовсїм вже звідтам не уступає, лиш розкватирувало ся там мов би на завсїгди і побирає мито від перевожених туди товарів. Непокої в сторонах, коло Урмії притихли. Турецкий командант повідомив російского консуля в Урмії, що втїкачі, котрі сховонили ся до російского консуляту можуть спокійно вертати до своїх сїл, скоро признають турецке панованє. Повідомлені о окупациї перскі власти не одержали ще приказу, щоби уступили зі своїх становищ. До занятих Турками сторін, приходить щораз більше турецкого войска. В Урмії сподївають ся приїзду Зеґі-паші, котрий має дати поміч войску, стоячому на спорній території. Перскому правительству приходить ся дуже трудно успокоїти заворушенє в народі, яке викликав напад турецкого войска.

Новинки.

Львів, дня 1-го вересня 1807.

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити з приватних фондів комітетови будови церкви в Брідках, пов. львівского на докінченє тої будови 200 К. запомоги.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старшого радника гірничого, Ернеста Фельзайз Пехая старшим радником скарбовим в окрузї краєвої Дирекциї скарбу.

— **Є. Е. н. Намістник** ґр. Андрій Потоцкий виїзджає завтра в недїлю рано на торжественне відкритє промислово-рільничої вистави в Яворові, в наслїдок чого не буде удїляти звичайних авдиєнций.

— **Є. Е. н. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї вернув до Львова і вчера обняв урядованє.

— **Огнї.** В Новосїльцї епископскій, борщівского повіта знищив огонь 4 селяньскі загороди і наробив шкоди на 7.000 К. — Дня 27 с. м. вибух в Парижи великий огонь, котрий знищив будинки підприємця дорожкарского Міллера, покриваючі 5000 квадр. метрів. Згоріли будинки, запаси пашї і 70 коний. Причиною огню була неосторожність робітника, котрий упустив в солому горіючу лямпу.

— **Знайшов собі спосіб.** Коли оногди приїхав поспішний поїзд з Марсилїї до Парижа знайдено під одним з ваґонів якогось чоловіка, котрого одїнє було цїлком подерте а лице і руки замащені кровю і саджею. Здавало ся, що він ледви ще живий. Але коли єго звідтам видобули і спитали, за чим він приїхав, відповів він дотепно, що хоче придивити ся хорошим Парижанкам. Він подав дальше що єсть Болгарином, називає ся Францовский і їхав під ваґоном аж з Марсилїї. Припускають, що то якийсь з межинародних злодіїв.

— **Сила тьми.** З Камінки в люблиньскій ґубернії в Росиї доносять: Минувшого тиждня посварили ся два господарі, а один з них пішов відтак до полїциї і зробив там донос на другого, що той перед роком розкопав гріб на жидівскім кладовищи, відтяв якомусь трупови голову і переховує єї у себе на поді. Полїция зробила ревізию і дїйстно знайшла голову трупа. Господар той признав ся, що дїйстно викопав трупячу голову а то длятого, бо від тої голови веде ся єму лїпше годівля овець, котрих він богато годує. Забобонного арештовано і тепер веде ся судове слїдство.

— **Здав би ся який Саламон,** щоби розсудив слїдуючу справу: Кухарка Анна Мельник купувала вчера на площи Рибій шарани. Она каже, що оглядала рибу у кількох продавців, аж остаточно вибрала два шарани і зваживши їх ще для контролї у иншого купця заплатила за них і вложивши до коша пустилась домів. Коли переходила коло становища продавця Штарка, у котрого перед тим рибу оглядала, задержала єї Штаркова і запитала, чому она у неї риби не купила, а заглянувши до коша виймила рибу і кинула до свого басена. Почала ся сварка і зробило ся збіговище, аж остаточно полїцай забрав обі жінки до бюра інспекцийного. Тут Штаркова обжалувала Мельникову о крадіж риб і казала що Мельникова взяла рибу від неї в цїли зваженя на иншій вазї, а відтак незаплативши хотїла з ними піти домів. Штаркова обіцяла ся поставити навіть сьвідків на то, що так було, як она каже. Позаяк полїция не могла рішити, чия правда, то справу віддано судови.

— **Дрібні вісти.** З днем 16 вересня увійде в житє уряд почтовий в Іванківцях, тернопільского повіта, зі звичайним кругом дїланя і назвою „Іванківцї коло Тернополя“. До уряду сего будуть належати громади Чернихів, Малахівцї, Обаранє, Плесків і Зарудє. — Служниці, що потопили ся в ставі в Зимній Водї називали ся: Петронеля Ґура, Розалія Цукеркандель і Естера Фехтнер. Похорон їх відбув ся вчера. Комісия судова, яка була в Зимній Водї, сконстатувала, що вина за нещастну пригоду спадає на властителя ставу Сьвідзіцкого, котрий не усунув діравої лодки і не держав, нїкого, хто би пильнував ставу і лодок, хоч каже собі за купіль в ставі платити. — З кар-

---

Напишу до неї і пішлю їй сю памятку; брата о Гару сан перевезуть завтра на лазаретовім кораблї до Токіо. Фусумаро має ся вже лїпше і мабуть небавком зовсїм подужає.

Сасакі відступив ся тепер на кілька хвиль а Канаїджа лишив ся сам. Він здоймив борзо унїформ і завинув ся в одно з тих білих покривал, які виймив із завиненого коша. Тепер плеснув він в долонї на знак, що вже готов.

Сасакі приступив до него держачи в правій руцї добутий меч Канаїджі. Моряки, що доси були укриті поза верболозами, виступили тепер і уставили ся півколесом коло білого полотна, на котре тепер положено білу подушку.

Капітан Канаїджа поклонив ся три рази стоячим перед ним а они так само тричи відклонили ся єму. Відтак відкрив карк, положив ся на біле полотно і нахилив голову на подушку. В сїй хвили приступив до него Сасакі з піднесеним високо в гору мечем. Канаїджа вхопив в тійже хвили ніж, що лежав коло него на лавцї і пхнув собі єго в лївий бік. Рівночасно свиснув меч у воздусї і одним однїсеньким замахом відрубав Канаїджі голову від тїла.

Моряки і лодкарі придивляли ся спокійно тому „гаракірі“ [1]) а хоч в серцях всїх відозвало ся сочувство для бідного молодого офіцира, то не сьмів і не хотів нїхто з них показати того по собі. Капітан Канаїджа зробив, що єму честь наказувала; він хотів в той спосіб спокутувати свою провину, котрої допустив ся тим, що приказав „Шарануї“ вертати не виконавши даного єму приказу. Тим „гаракірі“ увільнив ся він від вини і імя Канаїджі буде жити у вічній славі в японьскій армії.

Моряки і лодкарі нарубали тепер борзо вербового ріща, наклали костер і положили на него кадовб і голову капітана Канаїджі а на то після єго бажаня також і єго унїформ. Тепер відчитано в голос молитву за померших і підпалено костер.

З покладу брандера слїдили за тим, що діяло ся на острові. Коли побачили дим а відтак і бухаючу полумінь, спущено стяг брандера „Укушіма“ і корабля „Шарануї“ на півщоглу на знак жалоби, що не стало команданта.

Залога „Шарануї“ знала вже, що єї капітан спокутував свою провину.

*

Було то 22. грудня 1904 року. В малій каплицї на родиннім кладовищи Консука запрашали бонзи [2]) до молитви.

Свояки страченого капітана Канаїджі, всї в білих одежах, поприходили були, щоби на лякерованій табличцї, котру вішано дома на „камідані“, виписати імя погибшого і дати єї посьвятити.

При тій церемонії був також морский кадет Фусумаро, котрий майже вже зовсїм був подужав, а котрого у вигідній носилицї винесли на кладовище. На право від вівтаря, закривши лице руками, клячала красна Гару. Родичі брата і сестри стояли напротив вівтаря.

Бонзи відсьпівали молитву: „Наму аміда бутсу!“ (Честь найсовершеннїйшому, Будзї!)

Відтак один з бонзів прочитав нагробну бесїду за Канаїджа, яку уложив був стишками, начальник суду Консуке, а в котрій було описане цїле житє погибшого в теплих, щирих словах.

Принесено приписану жертву Будзї а бонзи посьвячували відтак памяткову табличку і принесли єї опісля начальникови суду. По скінченю церемонії почали всї лагодити ся виходити з каплиці, лиш Гару клячала на своїм місци і не рушала ся. Тодї батько приступив до неї і доторкнувшись злегка єї плеча, сказав:

Гару!

Красна дївчина не рушила ся.

Душа єї сполучила ся з душею Канаїджи.

---

[1]) „Гара“ значить по японьски „черево“, а „кіру“ значить „різати або розрізувати“, отже „гаракірі“ значить розрізуванє черева — стародавний японьский звичай, котрим Японець увільняв ся від неволї підчас війни або ратував свою честь і честь своєї родини навіть в такім случаю, коли єго ждала заслужена кара. Гаракірі виконувано або з цїлою церемонією, як єї подає дуже докладно отсе оповіданє, а тоді якийсь свояк або добрий приятель, званий в сїм случаю „каішакунін“ (нїби то „секундант“) робив послїдну прислугу і відрубував мечем голову, щоби самоубийник довго не мучив ся, або й тихцем без всякої церемонії: самоубийник вбивав собі острий ніж, котрий завсїгди носив при собі, в черево з лївого боку і різав в поперек до правого.

[2]) Будгайскі духовники.

ного заведеня у Львові при ул. Казимирівскій втекли вчера арештанти Панейко і Дорш. — На ул. Овочевій напав вчера Теодор Корпіта на К. Гладуника нічного сторожа зелізничого і вирвав з кишені одіня годинник з ланцушком та почав втікати. Прохожі зловили злодія а Гладуник відобравши свій годинник віддав злодія в руки поліциї.

— **Санкция закона краєвого.** Є. Вел. Цісар затвердив ухвалений галицким соймом дня 12. марта с. р. закон уповажняючий Видїл краєвий до затягненя позички аж до висоти 10 мілїонів корон, призначеної на запомоги для фондів шкільних місцевих виключно на будову нових шкіл в тих громадах: а) де розправа конкуренцийна що до будови нової школи вже переведена, сторони конкуренцийні зложили в цілости або в переважній части 120 проц., датки конкуренцийні, припадаючі на них після арт. 9, тогож закона, а ґрунти під будову школи вже заінтабульовані на власність місцевого фонду шкільного; б) де школи доси не зорґанізовано лиш задля браку будинку шкільного, або де школу, що правда, зорґанізовано, але для браку будинку шкільного доси не війшла в житє. Рівночасно зарядило міністерство, щоби Видїл краєвий перед емісиєю тої позички предложив міністерству скарбу взорець маючих видати ся облїґаций довжних разом з пляном амортизациї.

— **Перед карним трибуналом у Відни** розпічне ся в понедїлок дня 2 вересня розправа против обжалованих о участь в демонстрациї з 23 січня с. р. на львівскім університеті. Яко обжаловані мають станути: Ярослав Бабій, студ. фільософії, Петро Бекесевич, студ. фільос., Іван Цяпка правник, Лев Ціхоньский правник, Андрій Дїдуник, медик, Микола Галущиньский, правник, Василь Гладкий, фільос., Франц Коковский, фільос., Тарас Коритовский, правник, Павло Крат, правник, Йоахим Криоватий, медик, Олекса Левицкий, правник, Осип Назарук, правник, Володимир Рахиньский, студ. фільос., Лев Смулка, фільос., Іван Тиховский, фільос. і др. Володимир Бачиньский, адвок. конципієнт. Всїм висше названим, з виїмкою дра Володимира Бачиньского — закидує прокуратория сповненє злочину публичного насильства з §. 85 а) зак. кар. та злочину тяжкого ушкодженя тїла з §§. 152, 153 і 155 д) зак. кар.; дра Володимира Бачиньского обжаловує прокуратория за співвину в усіх вичислених висше злочинах, а Павла Крата — крім усіх тих злочинів — ще за публичне насильство з §§. 83 і 99 з. к. та за переступства з §§. 320 е) і 411 зак. кар. — До розправи поклику є акт обжалованя двох знатоків лїкарів та 37 сьвідків.

— **В погоні за арештантами.** З карного заведеня в Станиславові, з відділу для малолїтних втекло онигди, підчас роботи в городї під дозором вязничного дозорця Твердохлїба, трох молодих арештантів. Втїкачі пустились в сторону площі званої Дубровою. Дозорець добачив зараз втечу і попросив вояка стоячого на варті, щоби тимчасом пильнував позіставших а сам пустив ся в погоню за втїкачами. Якраз під ту пору відбували ся на Дуброві войскові вправи а офіцир, вчувши крик Твердохлїба зрозумів о що розходить ся і казав войску розставити ся півколесом, котре й зловило двох втїкачів а третий побіг дальше в сторону як до Опришівців. Мимо змученя пустив ся Твердохліб за тим третим і біг аж до опришовецкого кладовища, де змучений арештант впав зі змученя. Але й Твердохліб впав змучений під самим кладовищем. Мимо того доволїк ся він ще до арештанта на кладовищи і з обави, щоби той не втїк, привалив его своїм тягаром. Тимчасом офіцир не видячи, щоби дозорець вертав, вислав за ним кількох вояків а тоті знайшовши дозорця і арештанта привели обох ледви живих зі змученя назад до заведеня. Твердохліб аж занедужав внаслїдок тої погоні.

— **Міст на Сяні погорів.** В справі сій доносять нам з Низька: З невислїдженої доси причини, около півночи, з дня 29 на 30 с. м. настав огонь на стратеґічнім мості на Сяні, під Зарічем, котрий з незвичайною скоростию знищив до тла цїлу середну часть моста понад руслом ріки. Позістали лиш побережні части моста, що від повени. Недопалені згарища лежать в руслї Сяну. При пожежі помагали огонь гасити пожарні сторожі охотничі громади і обшару двірского в Низьку, заняті ще й тепер догашуванєм тлїючих при берегах ріки вязань мостових. Причини огню не удало ся доси жандармериї вислїдити а хоч не єсть виключене, що огонь міг займити ся внаслїдок неосторожности робітників, занятих направою мосту, котрий від кільканайцяти днів був для комунїкациї замкнений, то однак незвичайна скорість, з якою огонь обняв цїлий міст та місце, в котрім огонь на мості вибух, викликують загальне підозріне, що огонь підложила рука якогось злочинця. На місце виїхав делеґований президиєю ц. к. Намістництва радник будівництва, п. Піхль.

Телеґрами.

Відень 31 серпня. Бурмістр Люеґер виїхав нинї рано самоїздом до Найбрук коло Шайбс.

Вроцлав 31 серпня. Згорів тут монастир Уршулянок.

Париж 31 серпня. Аґентия Гаваса оголошує опис битви в дни 28 с. м. під Касаблянкою. Битва була страшна. Страти Марокканців суть величезні. Французи мали по своїй стороні лиш 3 убитим і 10 ранених; крім того згинуло 12 коний від марокканьских куль.

Париж 31 серпня. Велике враженє викликало тут арештованє одного висшого урядника митового на двірци зелїзничім за фальшованє і спроневіренє в користь товариства спедицийного. Спроневірена сума виносить мілїон франків.

Танґер 31 серпня. (Б. Райт.) Прибув тут французский воєнний корабель „Du Chaila“ везучий Німців, Анґлїйців, Французів і Ішпанців з Фезу. Подорож відбула ся без перешкоди.

Денвіль 31 серпня. На зелїзници Чарльстон-Маттун недалеко Чарльстон наїхали на себе два поїзди, внаслїдок чого згинуло 13 осіб. Число ранених єсть значне.

Катеринослав 31 серпня. На передмістю Амур вибухла бомба убиваючи Абрамова члена партиї революцийної а зранила одного з прохожих. — При ул. Московскій викрито льокаль революцийних заговірників; знайдено там бомби і проклямациї.

Воронеж 31 серпня. В бобрівскім повіті напало 4 розбишаків на касиєра маєтности княгинї Барятиньской, відобрали єму ключі і забрали з каси 24.000 рублїв.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня** 31 серпня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 10.90 до 11·10; жито 10 30 до 10·50; овес 7·— до 7·20; ячмінь пашний 7·— до 7·50 ячмінь броварний 8·— до 8·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до вареня 9·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 65·—; конюшина біла 40·— до 50·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язици нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Виданє представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).